

Prædiken til 2. søndag i fasten 2021. Matth. 15,21-28.

Hvem havde førsteret til Jesus og hans mirakler, da han vandrede omkring på jorden?

Det havde jøderne i selve Israel: ”de fortabte får af Israels hus”, som Jesus kalder dem.

Diskrimination, ville vi kalde det i dag. At udelukke nogen på forhånd.

Nej, nej, siger Jesus. Det er jøderne, de fortabte får af Israels hus, der har brug for mig. Alle andre kan jeg ikke tage mig af lige nu. Og det er da så sandelig også en kæmpe opgave i sig selv, med jøderne i Israel. Det er dén opgave, min Fader i Himlen har sendt mig ud på!

Mon ikke de fleste andre ville sukke dybt, bukke, takke og gå igen? Det gør HUN, den kana'anæiske kvinde, bare ikke.

Og dét, selvom hun ikke opfylder nogen kriterier overhovedet for at få Jesus, en jødisk mand, i tale:

Hun er ikke et barn af Israel. Hun er geografisk og religiøst en fremmed. Hun er ikke engang af mandkøn, men kvinde. Uren. Ligestillet med en hund. Og så går hun rundt og råber.

Hun kunne da godt lige dæmpe sig, som en pæn voksen dame, synes disciplene, der vil sende hende væk. Sådan en rappenskralde!

Men ved at råbe og møve sig frem er hun jo som et barn, der må kæmpe om opmærksomheden. Der er så mange andre, der har brug for hjælp. Og de andre har oven i købet meget mere ret til at få opmærksomhed og hjælp.

De andre hører til den rigtige flok. Det gør hun ikke.

At den fremmede kvinde og hendes datter får hjælp alligevel er et spring i Det Nye Testamente.

Vi, læserne, får dén kæmpe gave det er, at få lov at være med, når Jesus får givet sin egentlige opgave.

Hans egentlige opgave er, at han skal være frelser for alle mennesker, der tager imod.

”Herre, hjælp mig”! bad kvinden. Hun bad indtrængende, oprigtigt, af hjertet. Uden tanke for position og status. Hun var, som sin datter, dét barn, der ikke kan redde sig selv.

Nu MÅ Jesus da hjælpe! Men den er ikke hjemme endnu. Jesus skal opdage sin opgave. Den er ny for ham. Han er på en ukendt missionsmark, Tyrus og Sidon, fremmed grund.

Tyrus og Sidon er de nordligste egne, Jesus overhovedet bevæger sig i. Men han er jo altså taget dertil, og det må der være en mening med. Men stadig mener han ikke, han er kaldet til at hjælpe kvinden og hendes datter.

Han bruger billedsprog, som han er så kendt for: ”Det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde”.

Det betyder: det er ikke rigtigt at hjælpe de hedenske kana’anæere, de små hunde, når nu de hjemlige jøder, de ægte børn, har brug for det!

Jo, Herre! svarede kvinden. Der falder jo smuler ned fra bordet, når de små børn sidder og spiser. Dem må de små hunde da gerne tage! Og derfor må du hjælpe os!

I dét øjeblik, gennem kvindens tro, tog omfanget af hele frelsesopgaven sin form.

Gud havde indgydt troen i kvindens hjerte. Jesus så det og sagde:

”Kvinde, din tro er stor”.

De er sådan set også derfor, vi sidder her, i en kristen kirke, i dag. 2000 år efter denne hændelse spiser vi stadig smulerne fra Vor Herres bord.

Det lyder så negativt, smulerne fra Herrens bord, det har kulturhistorien fået det til.

Men udtrykket stammer altså fra Bibelen og er ment meget, meget positivt.

Uden de smuler var vi aldrig blevet kristne.

Men fordi det var Guds mening, at vi skulle blive det, så rejste nogle missionærer engang hertil og havde smulerne med.

Og nu, i vore dage, er vi endda også blevet glade for hunde og bliver måske endda ikke fornærmede over at blive sammenlignet med små hunde.

Vigtigst er det, at troens gave fandt vej til os.

Amen.

Salmer:

752: Morgenstund har guld i mund

49: Ingen er så tryk i fare

2: Lov den Herre